

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Punctum V. Monstrositatis accrementum ex alterius Ecclesiaë capitis ad aliud pridem constitutum adiunctione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

*Monstrositatis accrementum, ex alterius Ecclesie capitis
ad aliud pridem constitutum, adiunctione.*

I **G**EMINVM vnus corporis caput, intelligi potest, vel corpori innatum iam ab initio constituti corporis, vel ita vt alterum caput adueniat post primum iam constitutum. Hoc secundo modo fingitur ab Aduersario binarius capitulum Ecclesie; & certum est, ne fingendo quidem aliud dici posse. Nam S. Petrus, iam à Christi resurrectione fuit constitutus caput Ecclesie, consentaneè ad promissionem eidem à Christo factam apud Mathæum ^a. Sanctus autem Paulus non fuit conuersus ad fidem Christi, nisi multò post: (idest iuxta Hyppolitum Thebanum ^b, eique adhaerentes Glycam ^c, atque Nicephorum ^d, qui etiam allegant Euodium) septennio à passione Domini: nisi pro *Septimestri*, librariorum errore irreperit apud eos *Septennium*. Iuxta Martyrologium verò Romanum^e, & Vsuardi, atque Oecumenium ^f, secundo anno post Christi ascensionem: cui sententiae adhæsit Baronius ^g, aliquando, licet postea diebus triginta à nece S. Stephani factam Pauli conuersionem ipso Christi anno 35. censuerit probabilius, quæ fuit etiam Serrarij ^h sententia, & quantum video Adami Gontzen ⁱ. Et quanquam de conuersione S. Pauli tot sunt sententiae, tamque discrepantes, vt apud Authores allegatos videre est, & apud Massutium, ac Interpretes Act. 9. tamen in confesso est, interfluxisse tempus non exiguum à Christi resurrectione; post quàm mox S. Petrus constitutus est Pontifex & caput Ecclesie, ad tempus quo Saulus de coelo fulguratus, in Paulum transijt.

^a cap. 16.

^b in chron.

^c 3. p. *Annal.*

^d lib. 2. *hystor.*
cap. 3.

^e ad 25. *Janu.*

^f in *c. vlt. Act.*
§. 25. *Janu.*

^h *Opusc. de*
Paulo.

ⁱ q. 6. *proem. in*
an. Rom.

2 Inde enim ad summum signari potest Pauli Pontificatus, ab ijs qui illum agnoscunt; quia tempus antèrius, transactum in infidelitate, non computatur in mensibus; sicut iuxta Pontium, res S. Cypriani describentem, computatio annorum cuiuscumque Sancti, non est incunda nisi à tempore conuersionis: quia tempus antèrius in vanitate sensus transactū, nullo numero est apud Deum. Hoc autem multò magis vrget in hoc negotio: alioqui enim oporteret humano corpori caput belluinum committi (tale si quidem est præ corpore Ecclesiæ, caput infidele;) quod nemo adducatur vt concedat. Eaque ratione solitus sum elidere importunum Nouatorum argumentum, contra certitudinem successionis legitimæ Pontificum ad S. Petrum. Quid si enim (inquiunt) Pontifex laboraret interna hæresi, aut infidelitate soli Deo perspecta? Ad eum enim Metaphysicum euentum, qui nunquam contigit, & nunquam cum bono Deo continget, respondere solitus sum, per internam infidelitatem, non progressam ad notitiam humanam, eum qui semel legitime electus est, non excidere dignitate, quando exteriùs se gerit pro Catholico, & habetur publicè vt talis: Tantum verò fore vt excideret Pontificatu, si exteriùs quoque profiteretur infidelitatem; ita vt agnosceretur esse professor alterius religionis: quale adeò etherogenum caput corpori Ecclesiæ præponi, nulla ratio patitur. Itaque S. Paulus (vt dicebam) ne fingendo quidem potest statui Pontifex summus Christianorum par S. Petro, priusquam fieret Christianus: quod contigit multò post electionem S. Petri in Pontificem, factam illicò à resurrectione Christi Domini.

3 Quid si tamen Aduersarij, vt sunt admodum Metaphysici, & in Patrum libris peruolutandis assidui, nec non ingenio ad excogitandum acuto; vt S. Paulum eo tempore quo S. Petrum ad Pontificiam dignitatem eue-

K etum

^a *serm. 5.*^b *lib. 5. in Gene-
nes. cap. 33.*

etum statuunt; allegent, de Patrum sententia, veteres fide sana instructos, fuisse, etiam ante Christum Christianos, ut disertè habet Goffridus Vindocinensis ^a. Quid si dicant, quamuis daretur eos non fuisse Christianos, tamen fuisse saltem Cathecumenos Christianismi, quia nondum erant abluti baptisate per Crucem Christi in aqua & sanguine mundantem administrato; unde non admittebantur ad contuenda sancta, ut philosophatur Rupertus ^b. Cathecumenus autem potest eligi in Pontificem, ut monstrat exemplum S. Ambrosij. Atqui S. Paulus, cum ante Christi mortem possideret fidem sanam, & veram, potueritque ea non excidere, absque transitu ad Christianismum (quem inuincibiliter ignorabat esse amplectendum); cum inquam S. Paulus inter hos fideles, nondum mortiferae, etiam si mortuae legis Mosaicae professores, potuerit recenseri, non est dicendus fuisse incapax summe Pontificiae Christianorum dignitatis ante conuersionem; cum tunc quoque fidelis esset, & ob solam conscientiam erroneam inuincibilem, dicatur Ecclesiam persecutus, ignorans in incredulitate. Esto, nonnulla etherogeneitas inter huiusmodi caput, & alios explicitè Christianos esset admittenda; quae tamen Pontificiam dignitatem, eiusdem substantialiter verae fidei communitate cum Christianis admissa, compateretur. Sicut in praefecturis Monachorum, cum conceduntur (ut Rebuffus iocatur) in comedendam; comedatarius (ut idem appellat) est caput; v.g. Prior aut Abbas Monachorum, etiam si Monachus non sit, sed Christianus in saeculari Clero cooptatus; quod illi satis est ad illius beneficii Ecclesiastici comparisonem, non obstante illa etherogeneitate capitis ad membra, ob diuersitatem status.

4 Hæc sunt, quæ aiebam in Aduersariorum gratiam consingi posse. Hæc tamen omnia destituuntur soliditate, suntque commentis annumeranda. Nam etiam si
anti-

antiquos Christo anteriores, & in eius venturi fide defunctos, fuisse Christianos, sit per allegoriam dictum, attendendo eorum vota & fidem in Christum; tamen vt Iudæi, qui Authorem vitæ interfecerunt, & fuerunt rebelles lumini, gloriam ab inuicem accipientes, non exciderint vera fide, superare videtur fidem: atque ita S. Paulus, qui inter blasphemos, (vt ipse profitetur) & veræ fidei persecutores erat æstuosissimus, non videtur in eo æstu retinuisse veram fidem. Nec censendus est ignorantia inuincibili laborasse, sed crassa, aut supina, non excusante culpam infidelitatis. Et quamuis Metaphysicè posset fingi retinuisse fidem veram, excisa tantum charitate, tamen non potest fingi acceptasse dignitatem Christianorum ante conuersionem, aut ius eorum per modum Commendatarij regendorum, tunc obtinuisse, cum spirans minarum, & cædis in Discipulos Domini lupus rapax esset, non Pastor ouium.

§ Ineluctabiliter ergo concluditur, S. Paulo, longè post S. Petrum, statim à Christi resurrectione creatum Pontificem, obtigisse Pontificatum, si obtigit: Quod dico cumulare monstrositatem de geminis corporis Ecclesiæ capitibus. Sicut esset longè monstrosius si corpori physico, primùm prædito vnico capite, alterum postea accederet procedente tempore, quàm si initio fuisset biceps formatum. Hoc igitur secundum caput postea succrescens, habeo pro carcinomate, aut tubere ex humoribus corruptis; qualia interdum citra artem adnascuntur capiti: sicut aliquibus adnascuntur cum tempore Cornua in capite (exempla Signaui^a agens de Caini stigmatè;) aut sicut alijs eruperunt aliquando è capite tubera neruea monstrosa, quorum recisio lethalis fuit, vt de Bernabone Mediolanensi Antistite, produnt, qui eius res gestas scriptis commiserunt: & de puello, qui importunis precibus ad sannas æqualium declinandas

^a lib. de Stigmatismo sect.
1 cap. 2.

^a lib. 4. de gene-
ner. hom. c. 3.

^b in sub libri mo.
dum.

^c lib. contra
V. plent. c. 6.

extortam similem recisionem morte subita luit, Iacobus Rueffus ^a narrat. Si ergo alicui præ materia vbertate, & robore facultatis expultricis, tuber capitis magnitudine accresceret ad caput præiacens; hunc ego bicipiti Ecclesiæ corpori, capitibus diuerso tempore adiunctis, sanè quam monstrosè constituto, conferendum pronuncio. Nisi magis placeat. adhibere comparisonem eius, cui iam vnum natium caput habenti, caput secundum ascititium, violenta arte conglutinaretur: eadem proportionaliter ratione, qua Ioannes Benedictus Regius, Vratislauiensis Canonicus, in Opere de diuinis, & naturalibus visionibus ^b, recitat insignem Dei seruum Stephanum Cenadicensem Episcopum, apud Turcas captiuum, post trinam fugam retractum, addictum rei pecuariae, infixis ac denique artificiosè concarnatis capitis proæ conscissæ, hirci recens maectati cornibus. Si quis igitur ad eum modum, caput aliud, conditum ne putresceret; capiti præiacenti hominis viui agglutinaret; is mihi videretur monstrum compegisse, cum monstroso bicipiti Ecclesiæ corpore quale fingit Aduersarius, meritò componendum. Sed missos faciamus à re maximè seria iocos; tametsi ridicula Aduersarij imaginatio, de nouo capite ad caput præiacens postea adiuncto, in illorum commentorum numero est reponenda, quæ Tertullianus ^c risu & iocis confutanda decernit.

6 Vt ergo seriò in re ludicra agamus, cedo, vnde nouum hoc caput, post primùm accrescens corpori Ecclesiæ? Nam ipse quidem S. Paulus non potuit se in caput Ecclesiæ erigere, quia nemo assumit sibi honorem. Non fuit item S. Paulus constitutus in Ecclesiæ caput à plebe fidelis, cuius non est potestatem talem cõferre. Et quamuis olim plebs cum Clero eligere dicebatur Antistites, id quod etiam circa Summos Pontifices aliquando locum habuit, vt de S. Cornelio memorat S. Cyprianus, deque alijs

alijs alij ſuo loco recensiti^a: tamen nunquam laici poterunt conferre iurisdictionem ſpiritualem, qualis eſt Antiftitum. Dicebantur ergo *eligere*, quia nominabant ex parte ſua, & designabant ſubiectum idoneum, cui aliunde iurisdictione imprimeretur; quæ quoad Summum Pontificem, ne à ſacris quidem hominibus imprimitur: ita vt qui *Electores* dicuntur, reuera non ſint, niſi nominatores, de quo aliàs. Sed neque S. Petrus aſciuit S. Paulum in conſortem & Collegam Pontificiæ dignitatis. Quis hoc fingat? Sanè ſi id feciſſet S. Petrus, dignitas Pontificia S. Pauli eſſet ſolius iuris humani, cum dignitas S. Petri eſſet iuris diuini, qualis etiam eſt ſucceſſorum S. Petri dignitas, vt ſuo loco^b eſt demonſtratum.

^a in Opere cui
titulus, mala
bonorum m. Ec-
cleſia l. 2.

^b in Corona
Aurea ver. 4.
Epilegom.

7 Neque duntaxat verum eſt, S. Petrum non aſciuiſſe S. Paulum in totius Eccleſiæ Coëpiſcopum, communicata ei ex æquo ſua poteſtate; ſed etiam verum eſt, S. Petrum id præſtare non potuiſſe. Nam poteſtas Pontificia, eſt incommunicabile nomen. Vnde quamuis Pontifex aliquando partem aliquam ſuæ poteſtatis, prout iurisdictionem inuoluit, deleget ijs quos ad negotia Eccleſiaſtica adhibet; non poteſt tamen eis delegare poteſtatem docendi infallibiliter res fidei, quæ eſt flos Pontificiæ dignitatis: ſed ad ſummum poteſt legatis abſe miſſis præbere commonitoria, quibus illi adhærentes, non ex ſua, ſed ex Pontificis anticipata definitione, proponant infallibiliter, quid ſit exinde tenendum; vt factum eſt in Concilio II. Arauſicano, ad quod Pontifex capitula abſe condita in cœtu Antiftitum euulganda, tranſmiſerat, vt ibidem refertur. Nec ſemel alibi leguntur data ſimilia commonitoria legatis Apoſtolicis, à quibus illi ſi deflexiſſent, & ex ſuo ſenſu aliud tradidiſſent, (vt aliquando contigit per metum humanum, aut præuaricationem) non eſſent potiti priuilegio docendi infallibiliter ſanam doctrinam, quod eſt Pontifici personale;

nec

nec potest ab eo in alterum quacumque delegatione transfundi. Non potuit ergo S. Petrus, S. Paulum sibi Coëpiscopum asciscere, communicata ei pariformiter, & ex æquo Pontificia potestate. Sanè si id potuisset erga Paulum S. Petrus; posset nunc quoque Summus Pontifex assumere collegam, pari secum potestate Ecclesiam recturum; ac si ipse vita excederet, retenturum Pontificiam dignitatem; quæ semel collata, non perditur nisi per vltro-neam renunciationem. Nam Pontifices successores, eadem planè potestate potiuntur, qua potitus est suo tempore S. Petrus: ac proinde si S. Petrus potuisset S. Paulum assumere in Coëpiscopum vniuersalem, id ipsum nunc quoque præstare possent Pontifices, quod alienum est à sensu Ecclesiæ, & ratum apud omnes est fieri non posse, vt alio loco est demonstratum.

8 Itaque si post erectionem S. Petri in Summum Pontificem, aliquis ei adiunctus fuisset in Coëpiscopum vniuersalem, oportuisset eum non ab hominibus neque per hominem; sed à Christo ipso adiungi. Id verò circa S. Paulum non nisi alterutro duorum modorum præstitum esse dici potest. Vnus est, si dicatur Christum in cœlos iam receptum, de nouo apparuisse, vel S. Petro, vel omnibus simul Apostolis, eosque certiores fecisse de nouo Imperij Ecclesiastici consorte abs se recens constituto, & adiuncto S. Petro, pridem euecto ad illum gradum. Alter modus est, si dicatur, Christum cum contulit S. Petro summam potestatem, non ignarum quid postea secuturum esset, Paulo ad fidem traducto, significasse S. Petro, etiam si tunc solus statuebatur Ecclesiæ vniuersæ moderator, tamen intra aliquod tempus, futurum vt ei adiungeretur Collega & consors illius dignitatis, ex æquo cum ipso S. Petro, participandæ. At neuter modus, statuendi S. Paulum adiunctum esse S. Petro Coëpiscopum vniuersalem cum pari potestate, est idoneus.

9 Non sanè prior. Figmentum enim planè voluntarium est, Christum iam cœlis illatum, ex machina aduocare, ad S. Pauli creationem in Pontificem. Nec vrgeo an personaliter, (vt vocant) an impersonaliter, nec nisi per spectrum obiectum, apparuerit ad id præstandum. Vtrumque facillè defendi posset; suntq. innumera vtriusque apparitionis Christi exempla, de quibus fusè Thyraus^a. Nominatim autem in conuersione S. Pauli Christum apparuisse personaliter, verisimillimum est, de quo plenè Suares^b tractans Christi apparitiones. Non igitur hæc vrgeo contra aduētum Christi ad creandum S. Paulum Summum Pontificem. Sed illud tantùm; neutrius apparitionis Christi ad eam rem, vllum planè indicium, aut congruum fundamentum suppetere; sed esse merum commentum, non absque aliqua Christi nota excogitatum. Neque enim absque aliqua leuitatis macula, Christus primò vnum, postea mutata voluntate duos simul Ecclesiæ suæ præfēcisse videretur. Num verò Petrum experimento deprehendit: tanto oneri imparerem, vt eis succollantem Paulum existimaret adiungendum? Itaque Christus cum S. Paulum vocauit, licet eum instruxit omni sapientia, & quibusuis dotibus consentaneis vasi electo ad portandum quaquauersum nomen suum, tamen non mutauit mentem, circa Rectorem domus suæ iam constitutum. Ideòque Sanctus Petrus commendans S. Paulum à data ei insigni sapientia, tacuit de suprema Ecclesiæ præfectura ei concredita: nec vocauit Coëpiscopum suum vniuersalem, quod tamen non fuisset prætermisurus, si agnouisset eum pro confortè supremæ potestatis in regenda Ecclesiâ.

10 Posterior modus, quo dicebam fingi posse Christum elegisse S. Petrum in moderatorem Ecclesiæ vnicum, donec ei alius adiungeretur ex æquo confors potestatis, explodendus est: quia non est ferenda ea pro arbi-

^a lib. de Christi appar.

^b 10.2. 3. par. disp. 51. sect. 4

arbitrio restrictio potestatis, simpliciter & absque addito collatæ S. Petro, à Christo Domino: alioqui nihil haberemus fixum in ijs, quæ à Christo sunt constituta; sed liceret vnicuique pro ingenij libidine, comminisci limitationes nullibi expressas. V.g. cum habeamus ex Dei verbo, disertè, Christum edixisse, vt Ecclesia non possit errare circa doctrinam fidei & morum, posset aliquis ex suo capite id restringere, dicendo promissionem Christi non esse factam, nisi sub conditione vitæ incontaminatæ Pontificum: aut Christum non intendisse eam doctrinæ incorruptionem, vigere nisi ad certum tempus. Quæ omnia, & similia, facilè fingenda, quia sunt contra simplicem & absolutam Christi institutionem, verbis nulla conditione restrictis expressam, nemo non videt esse ableganda. Idem ergo est de ea conditionali assumptione solius Petri in Summum Pontificem, donec ei consors potestatis adiungeretur.

Quarè rectè affirmabam, monstrositatem Ecclesiæ bicapitis, augescere, ex eo quod duorum illorum capitum vnum, alteri pridem constituto superuenisse confingatur, nullo ex scripturis, nullo ex Concilijs, nullo ex Patribus, nullo ex sensu Ecclesiæ fundamento suppetente ad id confingendum; monstrandumque sic tulisse Christi voluntatem: quod ad plenam huius erroris conuulsionem monstratum venio.

